

[Knud Østergaard.]

har selvfølgelig afvejet og overvejet forslagene, inden vi mødte med dem her i det høje ting, og generelt kan det vel siges, at med hensyn til løbetider og lånegrænser har man lagt sig nærmere forslagene fra realkreditkommissionen end forslagene fra Kurt Hansen-udvalget. Jeg tror, det er rigtigt. Men lad mig tilføje: jeg tror også, det er vigtigt, at vi fortsætter disse overvejelser i det 21 mands udvalg, der går i gang med arbejdet på onsdag.

Jeg vil gerne komme lidt nærmere ind på tanker, som bl. a. jeg har fået efter at have gennemlæst det materiale, som ikke var tilgængeligt for blot ganske få dage siden. Forinden bør det dog understreges, at vel indledte jeg med at sige, at de her behandlede lovforslag var et væsentligt led i regeringens økonomiske reformplan, men der er andre, lige så betydelige elementer i planen. Mit partis politiske ordfører, hr. Haunstrup Clemmensen, har netop behandlet meget vigtige områder af den langsigtede planlægning, som regeringen og regeringspartierne tilstræber, og det høje ting kender andre forslag, som er fremsat, men som endnu ikke har været underkastet en førstebehandling.

Jeg har villet understrege og fremhæve dette for ligesom at have en bedre baggrund for at gå ind på byggeriets område. Jeg har villet fortælle, at byggesektoren er en vigtig, ja, særdeles afgørende sektor i hele vort økonomiske billede. Men det er alligevel kun en sektor, og den, der river byggeriet ud af helhedsbilledet, begår synd mod byggeriet, og han bedrager sig selv. Det ville således være forkert af mig at fremhæve de rekorder, man det sidste års tid har opnået med igangsættelse og færdiggørelse af nye lejligheder, uden samtidig at indrømme, at samme kraftanstrengelse har forbindelse med de problemer, en negativ handelsbalance og en mindsket valutareserve har givet os.

Mit parti ønsker derimod ikke at udpege byggeriet som syndebuk. Vi ønsker ikke at mindske produktionen af husrum til mennesker eller til erhverv. Det er tværtimod vores største ønske og også i vor interesse, at en så stor del som muligt af den rådige kapital i fremtiden investeres i arbejdspladser for produktionen og i moderne hjem for

de boligsøgende. Det, vi ønsker, og det, de foreliggende lovforslag er udtryk for, er, at byggeaktiviteten til stadighed kan ligge på et højt niveau.

Det er tydeligt, at man i hele bygge- og anlægssektoren bevidst søger at tvinge kapital frem, som ellers ville være anvendt til forbrug. Det er også klart, at man har haft for øje, at udviklingen på byggeområdet sker så hurtigt, at en amortisation over som tidligere en 60 års periode vil være urealistisk og uklog. Jeg har bemærket mig ændringerne i lånegrænserne for det almennyttige boligbyggeri, det private udlejningsbyggeri og parcelhusbyggeriet og opfatter dem som udtryk for ministerens ønske om en afbalancering, der kan finde bred tilslutning.

Kravet om større egenkapital er i forhold til nuværende forhøjet rimeligt for de forskellige kategorier. Men større end i boligbyggeriet er imidlertid kravet til egenkapital i erhvervsbyggeriet. Almindelig realkredit kan ydes inden for en lånegrænse på 40 pct. af ejendommens værdi, d. v. s. en nedsettelse med 35 pct. fra 75 pct. Ministeren siger ganske vist i sin skriftlige fremsættelse, at udlånsniveauet nu i virkeligheden snarere svarer til 50 pct. eller derunder. Hvordan dette skal forstås, vil jeg gerne have nærmere belyst, når vi kommer i gang med arbejdet i udvalget; det er jo stedet, hvor vi skal gå i detaljer. Men det skal dog ikke være nogen hemmelighed, at jeg bl. a. tænker på finansieringen af de centre, som etableres ved ethvert nyt boligkvarter, og i mine tanker er også den erhvervsmæssige udflytning, som fortløbende finder sted fra kernerne i vore gamle middelalderbyer. Det vil være nødvendigt at få oplysninger om vilkårsændringer for f. eks. disse grene af erhvervslivet.

Ellers ligger der jo det rigtige i differentieringen, at den med hensyn til det forbrugsbetonede og det luksusbetonede stiller de største krav til egenkapital. At 10 år er afdragstiden for tillægslån, vil også for boligområdets vedkommende betyde en begrænsning af det pres på obligationsmarkedet, der kan komme fra de eksisterende realværdier.

Jeg kan nu ikke lade være med at tænke på, om man i sin differentiering ikke også skulle tage ting i betragtning som eksport-